

Profilul robului lui Hristos:
păstor și reformator

DANIEL MUREȘAN

Profilul robului lui Hristos: păstor și reformator

Copyright © 2021 Daniel Mureșan

Profilul robului lui Hristos: păstor și reformator

de Daniel Mureșan

Citatele biblice sunt preluate din Sfânta Scriptură, traducerea
Dumitru Cornilescu.

Ediție publicată de:

Editura Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MUREȘAN, DANIEL

Profilul robului lui Hristos : păstor și reformator /

Daniel Mureșan. - Oradea : Casa Cărții, 2021

ISBN 978-606-732-177-7

2

Editarea: Daniel Fărcaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis S.R.L., str. Nicolae Jiga, nr. 31, Oradea

Tel./fax: 0259 472 640

Cuprins

Prefață.....	7
--------------	---

Păstor

Prioritatea supremă: părtășia personală cu Dumnezeu	13
Solitudinea în viața omului lui Dumnezeu	19
Sacul și cenușa plângerii – condiții pentru mantaua ungerii ...	25
Omul lui Dumnezeu: gura și mâna Domnului	31
Dreptatea și dragostea – cele două repere ale slujirii pastorale .	37
Cele trei „P”-uri periculoase: puterea, plăcerea și prestigiul ...	44
Spiritul lui Diotref	50
Consilierea spirituală duhovnicească.	56
Misiunea recuperării, în slujirea pastorală	63
Lucrarea de evanghelizare: două abordări opuse	70
Dumnezeul care iartă și vindecă	77
Credințioșia în trăire și slujire	85
Răsplată după osteneală	92
Slujirea sufletelor la nivel personal	99
Divorțul și recăsătorirea în lumina Sfințelor Scripturi	105
Lupta spirituală a păstorului	118

Reformator

Reforma practică – o chemare la sfințire în viața personală, de familie, de biserică și în viața socială	127
Spini și măracini din pășunea turmei Domnului	133
Juruințe și legăminte după voia lui Dumnezeu	155
Sexualitatea, un dar de sus sau o pacoste de jos?	162
Fumatul – obicei nevinovat sau viciu?	173
Rânduiala slujbei de căsătorie	180
Slujba soției omului lui Dumnezeu	186
Adunările de cercetare, însetare și rugăciune stăruitoare.	194
Locul și importanța manifestării darurilor Duhului Sfânt în viața și lucrarea Bisericii.	204
Condiții ale manifestării darurilor Duhului Sfânt	213

Reculul lucrării săvârșite prin Duhul	222
Jertfe pe fondul neascultării.	230
Tăria reformatorului	239
Pericolul fariseismului	245
Prioritatea Duhului în cadrul slujbelor bisericii	253
Epilog	261

Prefață

După modelul declarației apostolice de misiune referitoare la fiecare om în Hristos, mărturisim și noi același sfânt deziderat cu privire la slujitorii sau robii Domnului Isus Hristos, declarând că ne-am dori ca fiecare slujitor al Domnului să fie desăvârșit în Hristos și cât mai asemenea Stăpânului său, încadrându-se în cele patru caracteristici ale profilului spiritual al robului lui Hristos.

Lucrarea de față încheie ciclul „Ghid pentru instruirea slujitorilor Bisericii” și alături de alte două cărți publicate anterior la aceeași editură, respectiv *Inima și mâinile păstorului* (2013) și *Profilul robului lui Hristos: mijlocitor și profet* (2019), formează o trilogie.

Învățăturile și temele din acest ciclu au fost așternute în scris ca lecții lunare, pentru perioada anilor 2004–2020, în vederea instruirii slujitorilor din bisericile locale din Comunitatea Regională Penticostală Brașov. Deși temele sunt de sine stătătoare, există posibilitatea întrepătrunderii unora dintre idei, de la o temă la alta. În lucrarea de față, s-a încercat gruparea lor, grupare pe care o mărturisim de la început ca fiind nedesăvârșită.

După ce în lucrarea anterioară au fost prezentate primele două caracteristici ale profilului spiritual al robului Domnului Isus Hristos, adică cea de mijlocitor și cea de profet, în lucrarea de față, întregim, cu ajutorul Domnului, acest profil spiritual, prezentând următoarele două caracteristici, și anume pe cea de păstor și pe cea de reformator.

Apostolul Pavel insera în scrisoarea sa către Biserica din Colose declarația sa de misiune, pe care o formula astfel: „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (1:28–29). După modelul declarației apostolice de

misiune referitoare la fiecare om în Hristos, mărturisim și noi același sfânt deziderat cu privire la slujitorii sau robii Domnului Isus Hristos, declarând că ne-am dori ca fiecare slujitor al Domnului să fie desăvârșit în Hristos și cât mai asemenea Stăpânului său, încadrându-se în cele patru caracteristici ale profilului spiritual al robului lui Hristos.

Introducem în continuare caracteristicile profilului robului lui Hristos, care fac obiectul lucrării de față, iar respectabilul nostru cititor este invitat să le survoleze împreună cu noi, în cele ce urmează.

Păstorul se raportează cu precădere la sufletele păstorite. Inima lui bate pentru suflete, pentru că el este un iubitor de oameni, asemenea Celui care l-a iubit pe el însuși mai întâi și l-a chemat. Lui îi pasă de suflete, după cum îi pasă și Marelui Păstor. Ochiul lui este format să vadă oile flămânde și însetate, slabe, rănite, căzute și rătăcite. Plăcerea lui este să străbată turma Domnului, să se oprească și să se aplece asupra oilor aflate în nevoie. El e călăuza celor ce stau la răscruci de drumuri și Cuvântul Domnului pe buzele lui le arată Calea pe care trebuie să o urmeze. În pieptul lui bate o inimă de păstor care simte cu nevoile oamenilor.

Fericirea păstorului este să vadă sufletele desăvârșite în Hristos, după cum declara Pavel în Coloseni 1:28-29. Pentru asta, păstorul trebuie să se găsească în mijlocul turmei slujindu-le sufletelor. Acesta este locul în care el însuși se simte împlinit. El nu este în primul rând un creator și susținător de programe religioase. Scopul lui nu este să ofere divertisment. El este un păstor de suflete și, ca atare, el paște oile. Pentru că Duhul lui Dumnezeu locuiește în plinătate în ființa sa, el, păstorul cel mic, are aceeași misiune ca și Păstorul cel Mare: „«Eu însumi Îmi voi paște oile, Eu le voi duce la odihnă», zice Domnul Dumnezeu. «Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită și voi întări pe cea slabă. Dar voi păzi pe cele grase și pline de vlagă: vreau să le pasc cum se cade»” (Ezec. 34:15-16). Principala slujbă a păstorului nu se desfășoară duminică dimineața, de la înălțimea amvonului, ci de luni până sâmbătă, la firul ierbii. Păstorul este un predicator, dar păstoria presupune mai mult decât predicare.

Împlinirea păstorului este să conducă oile rătăcite înapoi în turmă și la picioarele Păstorului cel Bun. El nu se mulțumește doar să rezolve prin disciplinare cazurile sufletelor care păcătuiesc și astfel să aibă un somn liniștit că a rezolvat aceste cazuri. El continuă să se roage pentru aceste suflete și să își manifeste față de ele disponibilitatea de a le sluji, pentru revenirea cu pocăință la picioarele Mântuitorului și în

mijlocul turmei. Inima păstorului nu este cea a justițiarului care face dreptate, ci este cea a părintelui care caută să îndrepte și să recupereze ceea ce se poate recupera. La fel ca Păstorul cel Mare, păstorul cel mic este un medic al sufletelor și chiar și atunci când aplică disciplinări conform cerințelor Cuvântului lui Dumnezeu, el o face cu inima strânsă, cu durere și cu dorința ca sufletul pe care îl disciplinează să se trezească din starea de ațipire sau moarte spirituală în care l-a adus diavolul prin păcat. Inima de păstor a slujitorului îi lasă păcătosului ușa deschisă pentru întoarcere. După cum Fiul lui Dumnezeu a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut, la fel va face și adevăratul slujitor al Fiului lui Dumnezeu, fie că este vorba de suflete pierdute din lume sau de suflete pierdute din adunarea credincioșilor.

Reformatorul se raportează cu precădere la intruziunile spiritului lumii în turma lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu a aprins în el un foc divin ce are ca scop sfințirea poporului și purificarea sa de tot ce este lumesc și nesfânt. Ilie, spre exemplu, a fost nu doar un profet, ci și un reformator. Prin el, Dumnezeu nu doar că a vestit viitorul, ci mai mult, El Și-a chemat poporul să se întoarcă la Sine în prezent.

Biserica evanghelică în general are nevoie de reformă. În mare măsură, ea nu mai este o biserică protestantă față de spiritul lumii, ci dimpotrivă, una care cochetează cu acest spirit și îl îmbrățișează. Chiar și atunci când protestează împotriva relelor din societate, protestul Bisericii din această generație îmbracă prea mult formele protestului democratic și social, pe care l-a împrumutat de la spiritul acestui veac, și prea puțin formele biblice ale luptei spirituale. Dar ca să-l învingi pe Goliat, nu poți folosi armele lui și nici măcar armele lui Saul. Trebuie să folosești armele lui Dumnezeu întărite de Dumnezeu, prin care, în Numele Domnului Isus, întăriturile întunericului să fie dărâmate. Biserica uită că lupta ei nu este cu oamenii, ci cu duhurile întunericului și, de aceea, protestul ei nu este unul spiritual împotriva diavolului, ci unul democratic și omenesc împotriva guvernului sau a regimului. Ar trebui ca mai întâi să ne deschidem ochii duhovnicești, să ne identificăm dușmanul și apoi să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să ne trezească duhul și, îmbrăcând armura duhovnicească, să luptăm pe genunchi împotriva „guvernului întunericului” alcătuit din ființe spirituale malefice, care stăpânesc în locurile cerești: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva

stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Ef. 6:11–12).

Iată de ce slujba reformatorului este una vitală în această generație. Chemarea lui din partea lui Dumnezeu este să trezească poporul Domnului care a adormit și pe sfinții care au ațipit. Profetul Ieremia reprezintă prin excelență profilul reformatorului, iar chemarea divină pe care acesta a primit-o ilustrează chemarea reformatorului și specificul lucrării acestuia: „Iată, astăzi te pun peste neamuri și peste împărății, ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești” (Ier. 1:10). Din chemarea divină adresată lui Ieremia, înțelegem că slujba reformatorului are două etape: etapa distrugerii lucrurilor străine, urmată de etapa clădirii lucrurilor lui Dumnezeu. Reformatorul este chemat într-un ogor întelenit, nelucrat în mod corespunzător și ca urmare lipsit de roadă, care este plin de buruieni, spini și măracini care trebuie smulși și tăiați. După desțelenirea ogorului, slujitorul lui Dumnezeu își va continua lucrarea cu însămânțarea și cultivarea ogorului. Cuvântul Domnului ni-l prezintă pe reformator apoi printr-o altă comparație și ni-l imaginăm în mijlocul unei cetăți în ruine, având sarcina de a dărâma și de a nimici toate vestigiile nefaste ale unui trecut străin de voia lui Dumnezeu și lipsit de slava lui Dumnezeu. Asemenea Mântuitorului la Templul din Ierusalim, reformatorul răstoarnă, scoate afară, izgonește, varsă tot ce e străin de adevărata închinare. După chemarea Domnului, el dărâmă și nimicește, curățând astfel cetatea și pregătind terenul pentru zidirea unui nou edificiu în voia și în planul lui Dumnezeu.

Reformatorul nu are o viață ușoară. Lucrarea lui presupune muncă grea și luptă, sudoare, bătături și vânățai inevitabile. Lucrarea de reformă spirituală la care el a fost chemat este un atentat la stăpânirea întunericului spiritual și a duhurilor răutății, iar acestea cu siguranță vor riposta. Dar Cel care l-a chemat este credincios să-l echipeze și să-l însoțească, astfel că el va fi biruitor: „Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă împotriva întregii țări, împotriva împărățiilor lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoților și împotriva poporului țării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul” (Ier. 1:18–19).

Se recomandă folosirea acestei lucrări alături de cele două anterior care formează acest ciclu, atât pentru studiul personal, cât și ca manual de studiu pentru grupul slujitorilor bisericii locale.

Păstor

„Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită,
ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare.
El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea,
să ascult cum ascultă niște ucenici.”

Isaia 50:4

*Păstorul se raportează cu precădere la sufletele păstorite.
Inima lui bate pentru suflete, pentru că el este un iubitor de oameni,
ca și Cel ce l-a iubit pe el însuși mai întâi și l-a chemat.
Lui îi pasă de suflete ca și Marelui Păstor.
Ochiul lui e format să vadă oile flămânde și însetate,
slabe, rănite, căzute și rătăcite.
Plăcerea lui e să străbată turma Domnului,
să se oprească și să se aplece asupra oilor aflate în nevoie.
El e călăuza celor ce stau la răscruci de drumuri și
Cuvântul Domnului pe buzele lui
le arată Calea pe care trebuie să o urmeze.
În pieptul lui bate o inimă de păstor care simte cu nevoile oamenilor.*

Prioritatea supremă: părtășia personală cu Dumnezeu

Nimeni și nimic nu va putea să șteargă amprenta divină din viața celui care trăiește în părtășie cu Dumnezeu.

Când îți scade sacralitatea, mai redu-ți activitatea, spunea în cuvinte simple un om înțelept, referindu-se la prioritatea păstrării părtășiei personale cu Dumnezeu.

Tirania urgentului, un concept introdus de alții cu mai multă vreme înainte, nu este doar un concept, ci constituie o crudă realitate pentru prea mulți dintre creștinii de astăzi. Dacă secolul XX a fost supranumit „secolul vitezei”, atunci cum ar trebui oare numit secolul XXI? Poate secolul tehnologiei de vârf care creează dependență, al comunicației care subjugă și al socializării care merge până la lipsa discreției? Fie că e vorba de creștinul care Îi slujește Domnului într-o profesie din afara bisericii și care, dacă veni vorba, e la fel de cleric ca și pastorul său, fie că e vorba de cel care trăiește din Evanghelie, tirania urgentului îi urmărește și pe unul și pe celălalt.

Maria – înțelepciunea celei mai bune alegeri

Atitudinea Mariei față de Mântuitorul este unul dintre cele mai elocvente exemple ale prețului și beneficiilor dezvoltării unei părtășii personale și continue cu Domnul. Desprindem din acest episod câteva principii general valabile ale părtășiei personale cu Dumnezeu:

- A avea părtășie cu Dumnezeu nu înseamnă neapărat a te izola de oameni pentru a te uni cu Dumnezeu: „Pe când era pe drum, cu ucenicii Săi, Isus a intrat într-un sat. Și o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei” (Luca 10:38). Mântuitorul era împreună cu ucenicii Săi în casa Martei, iar Maria era

cufundată într-o părtășie personală cu El, în mijlocul ucenicilor. Părtășia cu Dumnezeu presupune a te uni cu Dumnezeu, în mijlocul oamenilor.

- Părtășia cu Dumnezeu presupune un loc: „... Maria ... s-a așezat jos la picioarele Domnului” (v. 39a). Dacă nu vei avea un loc de rugăciune, nu te vei ruga.
- Părtășie înseamnă comuniune, și aceasta presupune nu doar să vorbești cu Domnul, ci și să-L ascuți: „... asculta cuvintele Lui” (v. 39b). Alipirea de Domnul te va face să auzi bătăile inimii Lui.
- Întotdeauna când te vei dedica părtășiei personale cu Domnul, se vor găsi unii care să te judece: „... soră-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i, dar, să-mi ajute” (v. 40). Criticii tăi sunt un semn că ești pe drumul cel bun.
- Dintre multele urgențe și lucruri care trebuie făcute, părtășia cu Domnul este cea mai importantă: „...un singur lucru trebuie” (v. 42a). Ca să poți lucra pentru Dumnezeu, trebuie mai întâi să trăiești, să fii în viață; părtășia cu Domnul este viața sufletului tău.
- Părtășia personală cu Domnul este o chestiune de alegere personală, și nu depinde de împrejurări: „... Maria și-a ales partea cea bună” (v. 42b). Depinde doar de voința ta și nu de împrejurările în care te afli, dacă vei trăi sau nu în părtășie cu Domnul.
- Efectele părtășiei cu Domnul asupra sufletului care o practică vor fi permanente: „... care nu i se va lua” (v. 42c). Nimeni și nimic nu va putea să șteargă amprenta divină din viața celui care trăiește în părtășie cu Dumnezeu.
- Dezvoltarea părtășiei cu Domnul te va conduce la o închinare plăcută Lui: „Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus și l-a șters picioarele cu părul ei și s-a umplut casa de mirosul mirului” (Ioan 12:3). Actul închinării autentice vine pe fondul umblării în părtășie cu Domnul.
- Părtășia cu Domnul îți va face parte de revelații divine de care alții nu au parte: „... Isus a zis: «Las-o în pace căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele»” (Ioan 12:7). În profunzimea părtășiei cu Domnul, vei primi revelații în duhul tău.

Slujitorul în părtășie cu Dumnezeu – o unealtă la îndemâna Domnului

Resursa tuturor lucrărilor supranaturale săvârșite de Mântuitorul și de toți slujitorii Domnului după El este plinătatea Duhului, care se obține și se păstrează într-o continuă părtășie cu Domnul. Omul lui Dumnezeu nu este stăpân pe puterea lui Dumnezeu, în sensul că el ar putea să facă ce voiește și când voiește, așa cum pare la prima vedere citind evangheliile și Faptele apostolilor. Mai degrabă Duhul este stăpân peste el și el stă la dispoziția Duhului.

Domnul Isus nu a făcut nimic de la Sine, ci toate lucrările Sale erau ale Tatălui și El a primit prin Duhul călăuzire și putere să le săvârșească: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai” (Ioan 5:19). Duhul nu este un o apă stătătoare din care slujitorul ia când vrea, cât vrea și ce vrea; Duhul este ca o apă curgătoare, un râu care curge – râul vieții –, care vrea să-l poarte pe omul lui Dumnezeu. Duhul poate să lucreze prin omul lui Dumnezeu când vrea Dumnezeu, cât vrea Dumnezeu și ce anume vrea Dumnezeu. *Omul folosit de Domnul este într-o continuă părtășie cu Dumnezeu prin Duhul; el primește înștiințările, îndemnurile și puterea Duhului de a săvârși lucrările lui Dumnezeu.*

Darurile Duhului Sfânt nu se află în posesia și la discreția celui credincios, ci ele se manifestă în măsura în care sufletul stă în părtășie cu Domnul și se lasă cârmuit de Duhul; el este doar un instrument, o unealtă în mâna Celui Atotputernic.

După cum Asirianul era „nuiaua mâniei Mele, care poartă în mână toiagul urgiei Mele” (Is. 10:5), iar Babilonul era ciocanul și unealta de război a lui Dumnezeu, despre care El spune „Tu Mi-ai fost un ciocan și o unealtă de război. Am zdrobit neamuri prin tine, am nimicit împărății prin tine. Prin tine am sfărâmat pe cal și pe călărețul lui; prin tine am sfărâmat carul și pe cel ce ședea în el. Prin tine am sfărâmat pe bărbat și pe femeie; prin tine am sfărâmat pe bătrân și pe copil; prin tine am sfărâmat pe tânăr și pe fată. Prin tine am sfărâmat pe păstor și turma lui; prin tine am sfărâmat pe plugar și boii lui; prin tine am sfărâmat pe cârmuitori și pe căpeteniile lui” (Ier. 51:20-23), tot așa omul lui Dumnezeu este în mâna Domnului și, prin el, Domnul săvârșește tot ce vrea El să săvârșească.

Însă atât Asiria, cât și Babilonul n-au fost conștiente că sunt unelte în mâna Domnului și au luat-o înaintea Celui Sfânt, abuzând de chemarea și alegerea lor divină, astfel că au suferit pedeapsa din partea lui Dumnezeu. El îi reproșează Asiriei faptul că a abuzat de puterea care i-a fost încredințată („I-am dat drumul împotriva unui neam nelegiuit, l-am trimis împotriva unui popor pe care sunt mâniat, ca să-l prădeze și să-l jefuiască, să-l calce în picioare ca noroiul de pe ulițe. Dar el nu judecă așa și nu acesta este gândul inimii lui; ci el nu se gândește decât să nimicească, decât să prăpădească neamurile cu grămada”, Is. 10:6-7) și că s-a îngâmfat spunând: „*Prin puterea mâinii mele am făcut aceste lucruri și prin înțelepciunea mea, căci sunt priceput; am împins înapoi hotarele popoarelor și le-am jefuit vistieriile, și, ca un viteaz, am dat jos pe cei ce ședeau pe scaunele lor de domnie*” (v. 13). În realitate, Asiria a fost doar o secure, un topor și o nuia folosite de cel Atotputernic: „Se fălește oare securea împotriva celui ce se slujește de ea? Sau se mândrește fereștrăul față de cel ce-l mânuiește? Ca și cum nuiaua ar mișca pe cel ce o ridică, parcă toiagul ar ridica pe cel ce nu este din lemn!” (Is. 10:15).

Domnul continuă să îi reproșeze Asiriei faptul că nu a înțeles partea ei în planul lui Dumnezeu, spunându-i: „Dar n-ai auzit că am pregătit aceste lucruri de demult și că le-am hotărât din vremuri străvechi? Acum însă am dat voie să se împlinească, ca să prefaci cetăți tari în niște mormane de dărâmături. Și locuitorii lor sunt neputincioși, înspăimântați și uluiți: Sunt ca iarba de pe câmp și verdeața fragedă, ca iarba de pe acoperișuri și ca grâul care se usucă înainte de a da în spic. Dar Eu știu când stai jos, când ieși afară, când intri și când ești mânios împotriva Mea. Deci, pentru că ești mânios împotriva Mea și mândria ta a ajuns până la urechile Mele, voi pune veriga Mea în nările tale și zăbala Mea între buzele tale și te voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit” (Is. 37:26-29).

Domnul îi reproșează, de asemenea, Babilonului că a abuzat de puterea pe care Domnul i-a dat-o și s-a ridicat împotriva Sionului: „«Dar acum, voi răsplăti Babilonului și tuturor locuitorilor Haldeei, tot răul pe care l-au făcut Sionului, sub ochii voștri», zice Domnul. «Iată, am necaz pe tine, munte nimicitor», zice Domnul, «pe tine, care nimiceai tot pământul! Îmi voi întinde mâna peste tine, te voi prăvăli de la înălțimea stâncilor și te voi preface într-un munte aprins»” (Ier. 51:24-25). Domnul îi pregătește împotriva lui pe mezi, prin care va pedepsi Babilonul: „Pregătiți împotriva lui pe neamuri, pe

împărații Mediei, pe cârmuitorii lui și pe toate căpeteniile lui și toată țara sub stăpânirea lor! Se clatină pământul, se cutremură; căci planul Domnului împotriva Babilonului se împlinește și El va face din țara Babilonului un pustiu nelocuit” (v. 28–29).

Vrei dar să înțelegi, omule al lui Dumnezeu, și din aceste exemple, că tu ești o unealtă la dispoziția Duhului, și nu El e la dispoziția ta? *A fi la îndemâna Domnului presupune să dezvolti o părtășie personală și continuă cu El, prin Duhul. Să nu fii un slujitor nesocotit, care, într-o râvnă fără pricepere, să o ia înaintea Domnului nechemat și netrimis de El, pentru că El nu te va însoți!* În același timp, să nu stai ca de lemn atunci când El vrea să te înștiințeze, să te miște, să te trimită și să te folosească, căci te-ai dovedi atunci un rob necredincios! Stai în părtășie cu Domnul; umblă cu Dumnezeu în smerenie în fiecare zi. Ascultă ce cere Domnul de la tine: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8).

Pavel, în părtășie cu Hristos și la dispoziția Duhului

Fiecare lucrare supranaturală săvârșită de apostolul Pavel a fost făcută la inițiativa și prin puterea Duhului Sfânt, care umplea ființa lui. Iată aici doar câteva exemple:

- „Atunci Saul, care se mai numește și Pavel, fiind plin de Duhul Sfânt, s-a uitat țintă la el și a zis: «Om plin de toată viclenia și de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaș al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului? Acum, iată că mâna Domnului este împotriva ta: vei fi orb și nu vei vedea soarele până la o vreme.» Îndată a căzut peste el ceață și întuneric și căuta bâjbâind niște oameni care să-l ducă de mână” (Fapte 13:9–11).
- „Pavel s-a uitat țintă la el și, fiindcă a văzut că are credință ca să fie tămăduit, a zis cu glas tare: «Scoală-te drept în picioare.» Și el s-a sculat dintr-o săritură și a început să umble” (Fapte 14:9–10).
- „Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel, până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau șorțuri care fuseseră atinse de trupul lui, și-i lăsau bolile și ieșeau afară din ei duhurile rele” (Fapte 19:11–12).

Pavel era un slujitor la dispoziția Duhului; Duhul îl mișca pe Pavel, și nu Pavel Îl mișca pe Duhul! Cum altfel am putea oare explica alte situații în care, pentru că Duhul nu a ales să lucreze, Pavel nu a putut face nimic de la sine? „... pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet” (2 Tim. 4:20), spune Pavel la un moment dat. Ei bine, dacă Duhul ar fi fost la dispoziția lui Pavel, atunci Pavel l-ar fi vindecat pe Trofim, însă Pavel era mereu la dispoziția Duhului și, de data aceea, Duhul a găsit cu cale ca Trofim să rămână în starea respectivă. Spre surprinderea celor care cred în posesia darurilor Duhului și manifestarea acestora la discreția celui care le posedă, marele apostol și vindecător îi dă lui Timotei o rețetă băbească, în loc să-l vindece, spunându-i: „Să nu mai bei numai apă, ci să iei și câte puțin vin, din pricina stomacului tău și din pricina deselor tale îmbolnăviri” (1 Tim. 5:23); în treacăt fie vorba, vinul pe care Pavel i-l recomandă aici este nefermentat, după cum s-a demonstrat în altă lucrare. Subliniind părtășia apostolului Pavel cu Domnul, prin Duhul, n-am greși, deci, dacă am parafraza Geneza 6:9 și am spune: „Pavel era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: *Pavel umbla cu Dumnezeu.*”

După cum Domnul îl chema odinioară pe Ieremia să se apropie din nou de El și îi punea în față condiția alipirii personale de Dumnezeu, la fel ne cheamă pe fiecare dintre noi: „De aceea, așa vorbește Domnul: «Dacă te vei lipi iarăși de Mine, îți voi răspunde iarăși și vei sta înaintea Mea; dacă vei despărți ce este de preț de ce este fără preț, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei!»” (Ier. 15:19)

Ghid de discuții, rugăciune și acțiune

- Discutați și depuneți mărturie despre tirania urgentului: felul în care lucrurile urgente încearcă să vă fure părtășia personală cu Dumnezeu.
- Subliniați cel puțin două dintre cele nouă principii ale părtășiei cu Domnul evidențiate în viața Mariei, care v-au marcat în mod deosebit.
- Cum înțelegeți faptul că slujitorul lui Dumnezeu trebuie să fie o unealtă în mâna Domnului?
- Luați hotărâri personale punctuale și ferme, menite să vă îmbunătățească părtășia cu Domnul.